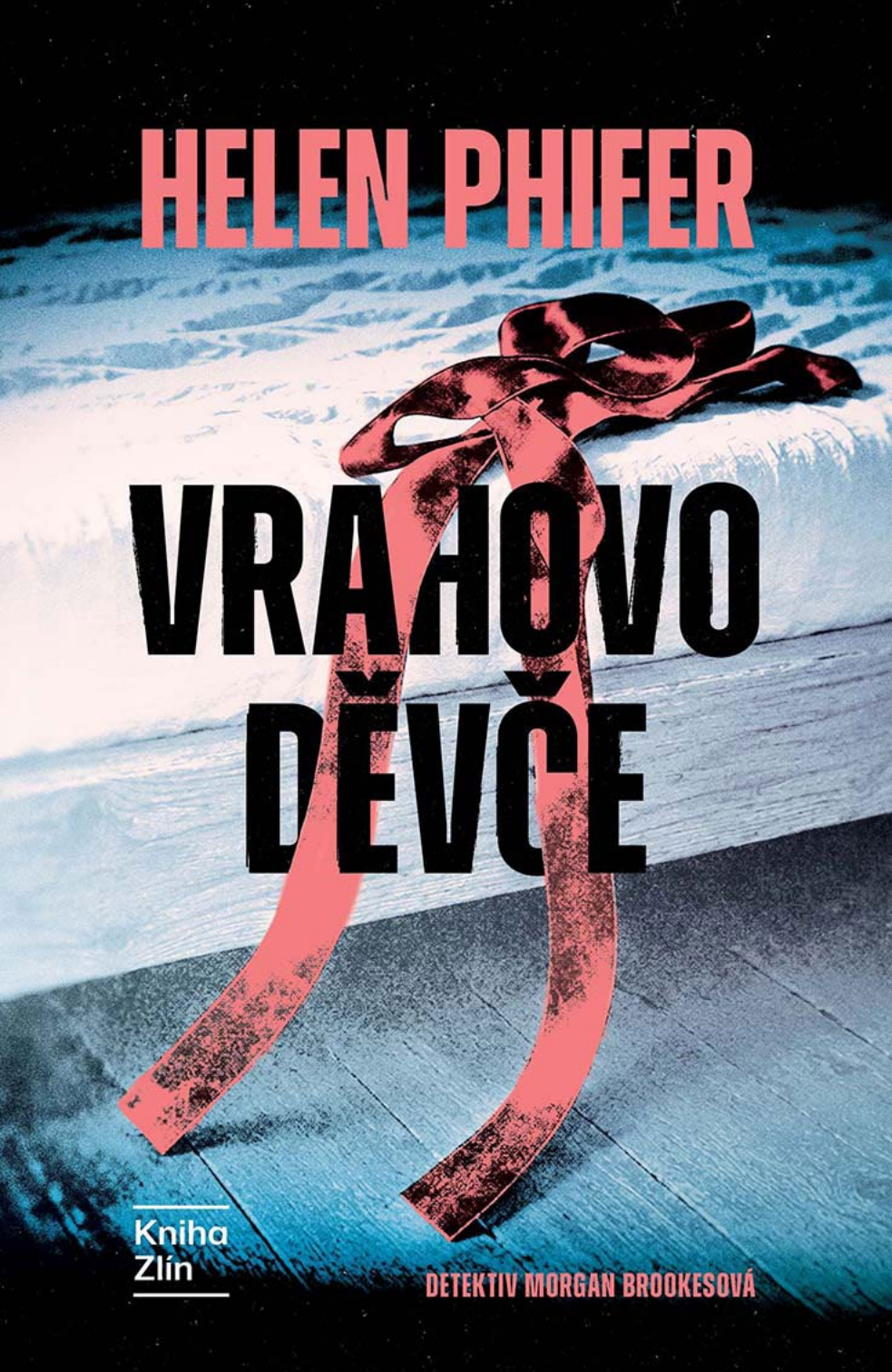

HELEN PHIFER

**VRAHOVO
DĚVČE**

Kniha
Zlín

DETEKTIV MORGAN BROOKESOVÁ

Vrahovo děvče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Phifer
Vrahovo děvče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A black and white photograph of a snowy mountain landscape. In the foreground, a dark wooden fence runs diagonally across the frame. The background shows a vast, snow-covered mountain range under a dark sky. The title 'VRAHOVO DĚVČE' is overlaid in large, bold, black letters.

VRAHOVO DĚVČE

HELEN PHIFER

**VRAHOVO
DĚVČE**

**Kniha
Zlín**

PŘELOŽILA HELENA DVOŘÁKOVÁ

Tato kniha je věnována Bonnie a Sonnymu,
které nesmírně zbožňuji – samozřejmě až
budete dost velcí na to, abyste si ji přečetli.

PROLOG

ZÁŘÍ 1999

Janet Marksová už potřetí četla titulní stránku *Cumbrijského kurýra*. Tak dlouho upřeně zírala na palcové titulky, až se jí rozmazaly a slily do jediného slova.

NÁSILNÍK OD ŘEKY ZNOVU ÚTOČÍ

Navzdory hřejivým paprskům pozdně odpoledního slunce, které pronikaly kuchyňským oknem, jí po zádech přeběhl mráz. Pohlédla na hodiny: Gary už brzo dorazí domů. V krku se jí udělal knedlík a na čele jí vyvstaly studené krůpěje potu. Nepochybovala o tom, že ji podvádí, což představovalo dostatečně pádný důvod k tomu, aby mu řekla, ať odejde. Děti nahore spaly; sepjala ruce a modlila se. Modlila se, aby se děti neprobudily, aby odešel bez hádky, nebo ještě líp, aby ona sama dělala jen zbytečně unáhlené závěry. V tomhle přece nemůže mít pravdu. Strašně se chtěla mýlit, jenže kdykoli na to pomyslela, zmocnil se jí nepopsatelný strach a ona s neotřesitelnou jistotou věděla, že to je on. Že on je ten Násilník od řeky. Poslední útok se odehrál před dvěma dny v noci. Když Gary vyrazil na ryby. Tvrdil, že rád rybaří v noci, protože u řeky vládne klid. Přes den je tam prý příliš rušno kvůli rodinám, turistům a dalším rybářům. Nočnímu rybaření se údajně oddával i tehdy, když došlo k těm dvěma dalším útokům; ověřila si to v kalendáři na zdi v kuchyni, kam si zapisovala všechny schůzky.

A vedla si tam i záznamy o tom, kdy Gary chodí na ryby, do práce a běhat. U času, kdy odešel z domu, si udělala malou hvězdičku. On o tom pochopitelně nevěděl. Nedůvěřovala mu od chvíle, kdy ho načapala se svou kamarádkou – právě v den, kdy se chystala porodit jejich druhé dítě. Vymlouval se, že šlo o nedorozumění, Claire mu prý nadbíhala a byl to jen polibek. Janet se zrovna svíjela v mučivých porodních bolestech, příliš šokovaná na to, aby dokázala cokoli říct nebo udělat. Těžko uvěřit, že od té doby uběhly už tři roky.

Z patra se ozvalo mumlání. Janet vyskočila a sáhla po přichystané lahvičce s mlékem. Jejím chlapečkovi Taylorovi bylo už skoro pět a byl příliš velký na to, aby po obědě spal, ale Janet si potřebovala odpočinout, takže když ukládala Skye, řekla mu, ať si taky zdřímne. Vyběhla nahoru a vplížila se do dětského pokojíčku. Taylor tvrdě spal, ale Skye se převalovala. Janet ji utišila, sklonila se k ní a vložila jí do pusinky gumovou savičku. Dívka začala sát a znovu zavřela oči. Vchodové dveře bouchly a Janet se narovnala. Políbila si dva prsty, přitiskla je Skye na čelo a zašeptala: „Hezky spinkej, holčičko moje. Maminka tě nadevšecko miluje.“

Vyšla z pokoje a nechala dveře lehce pootevřené. V krku ji nepříjemně páliło. Gary si určitě každou chvíli všimne otlučeného hnědého kufru u domovních dveří, který si přinesl v den, kdy se k ní bez paní nastěhoval.

„Janet.“

Nehybně stála na vrcholu schodiště a přemítala, jestli by nebylo lepší, kdyby opustila ona jeho, jenže neměla kam jít. Tenhle dům byl její; musela hodně dlouho čekat, než jí radnice tohle bydlení se třemi ložnicemi přidělila. Kdyby teď odešla, skončila by bez domova.

„Janet.“ Jeho hromový hlas se nesl po schodech nahoru a ona se přinutíla seběhnout. Nechtěla, aby probudil děti.

Zlostně na ni zíral. Na tvářích měl dva zřetelné rudé kruhy o velikosti desetipencové mince. Ukázal na kufr.

„Někam se chystáme?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak proč tam ten kufr stojí? Jen tak pro srandu? Nebo ses konečně rozhodla zbavit všech těch hadrů, do kterých se po dětech stejně nevejdeš?“

Nesmí poznat, jak moc se ho bojí: je načase, aby se mu postavila. Musí to udělat pro sebe a pro své děti.

„Máš v něm své věci. Chci, abys odešel.“

Rozchechtal se tak, až se prohnul v pase, a plácl se do stěny.

„Seš fakt vtipná. Vyhazuješ mě z mého domu? Z domu, který platím ze své těžce vydřený vejplaty?“

Narovnal se a o krok se k ní přiblížil. Byl vyšší než ona, ale neustoupila, přestože měla strach, že se jí každou chvíli podlomí kolena, tak příšerně se jí třásla.

„Ano, Gary, přesně tak. Chci, abys odešel. A to hned.“

Založil si ruce na hrudi. Stál natolik blízko, že Janet cítila, jak z něj sálá žár.

„A můžeš mi říct, proč bych jako měl odejít? Co tě to sakra popadlo?“

Jeho postoj a přimhouřené oči naznačovaly, že je vzteky bez sebe, ale ustoupit už nemohla.

„Ty a Claire... pořád s ní spíš. Přiznala mi to, ale to není všechno.“

„Je to prolhaná kurva, nevěř jedinému jejímu slovu. Pořád mě otravuje. A co myslíš tím, že to není všechno?“

„Vím, co jsi udělal... co celou dobu děláš.“

Couvala do kuchyně, aby si od něj vytvořila odstup. Gary šel za ní. Obličej se mu teď proměnil v planoucí masku nenávisti. Tenhle pohled Janet dobře znala a věděla, co bude následovat. Tvrdé rány pěstí, po nichž jí zůstanou obrovské modřiny na místech, která nikdo nevidí, protože právě tak zákeřně si on vždycky počínal. Vběhla do kuchyně a sáhla do dřezu pro velký nůž. Rukojeť jí klouzala v dlani, ale vědomí, že se má čím

bránit, jí pomáhalo. Vešel za ní. Oči upíral na nůž. Skutečnost, že si dovolila vzít nůž do ruky a mířit jím na něj, ho zjevně ještě víc rozzuřila.

„Co podle tebe dělám, Janet?“

Hlava se jí točila. Nechtěla to říct nahlas. Představa, že by to měla vyslovit, ji děsila k smrti. Jenže uprostřed noci, když vstala, aby připravila lahvičku pro Skye, našla v pračce jeho oblečení: džíny měly na kolenou skvrny od trávy. Nikdy za ty roky, co spolu byli, se nevrátil z rybaření se skvrnami od trávy na kolenou, protože vždycky nosil nepromokavé kalhoty. Hlavou jí probleskly novinové titulky: velké, tučné, černé titulky vypovídající o hrůzách, které na svých obětech páchal. Přiblížil se k ní a ona zvedla nůž.

„Vypadni, Gary. Vezmi si svoje věci a nech mě na pokoji. Skončila jsem s tebou a chci, aby ses držel od dětí co nejdál.“

Ta slova na něj přímo zařvala, ale když nevěřicně zavrtěl hlavou, přestala se bát a vzdorovitě na něj pohlédla.

„Ne. Netuším, jaký šílený hovadiny to tady vykládáš, a nikam nejdu. Co s tím hodláš dělat?“

„Byl jsi to ty. Všechny ty ženy... Nebyl jsi na rybách. Jsi zrůda. Zmiz odsud, nebo zavolám policii a řeknu jim, kde tě najdou.“

Vrhl se po noži a praštil Janet do zápěstí tak silně, že jí až k lokti vystřelila palčivá bolest. Měla pocit, že ho má nejspíš zlomené. Nůž jí vypadl z ruky a Gary byl rychlý, mnohem rychlejší než ona. Sehnul se a zvedl ho. Tentokrát jím zamířil on na ni.

„Jestli budeš plácát takový kraviny, můžeš mě dostat do pořádného průšvihů. Copak ses pomátla, Janet?“

Přistoupil o krok blíž. Byl už tak blízko, že se jí ostrým hrotem čepele dotýkal měkké kůže dole na krku. Otevřela ústa a chtěla křičet o pomoc. Zdi byly tenké. Někdo ji určitě uslyší a přijde se podívat, co se děje, nebo aspoň zavolá policii. Gary však bez varování napřáhl ruku a vrazil jí nůž do břicha. Výkřik

jí zemřel na rtech. Gary vytáhl nůž. Z čepele odkapávala čerstvá krev. A po Janetiných bílých šatech se šířila rudá skvrna.

„Mělas držet hubu a nestrkat nos do mejch věcí. Koukej, k čemu jsi mě donutila.“

Znovu ji bodl. Když se mu hroutila do náruče, vzhledla a spatřila svou krásnou holčičku, jak stojí na spodním schodu a všechno to sleduje. Snažila se jí říct, jak moc ji miluje, ale ze rtů jí vyšla jen bublina plná krve. Klesala na kolena, umírala a přitom slyšela jedině: křik malé Skye, která zoufale volala svou maminku.

KAPITOLA JEDNA

SOUČASNOST

Gabrielle Stevensová se z podniku U Zlaté koule, kde po své barmanské směně strávila tři hodiny ve veselém rozhovoru s kamarádkami, vydala pěšky domů. Byla to krátká procházka; absolvovala ji už nesčetněkrát. Ačkoli nebyla vyloženě opilá, dělalo jí trochu potíže jít rovně. Lakelandské kopce a hory obklopující Rydal Falls se koupaly ve světle posledního superúplňku v tomhle roce; na okamžik se zastavila, aby si ten výhled vychutnala. Vytáhla iPhone a zkusila si tu okouzlující scenerii vyfotit. Když se však podívala na displej, povzdechla si: vždycky z toho vylezla mizerná fotka. Kousek za ní se ozvalo hlasité prasknutí a ona vyjekla. Prudce se otočila a rozhlížela se po okolí, aby se ujistila, zda ji někdo nesleduje. Úzká silnice za ní byla liduprázdná. Ani na dětském hřišti na protější straně žádný pohyb nezaznamenala. Srdce jí bušilo jako o závod, ale tiše se zasmála. Nejspíš to bylo nějaké zvíře. Přesto radši přešla na druhou stranu silnice, kterou lemovala řada domů. Cítila se tam o něco bezpečněji a ne tak na ráně.

Na měsíc rázem zapomněla a pospíchala k domu na konci ulice, v němž bydlela s rodiči. Až když se snažila strčit klíč do zámku, došlo jí, jak je rozklepaná. Po několika pokusech se jí to konečně povedlo, klíč se otočil, dveře se otevřely a ona si zhluboka oddechla. Vešla dovnitř, s bouchnutím za sebou zavřela, zamkla a rozsvítila v předsíni. *Co blbneš, Gabby? Nech toho, proboha. Žiješ přece v Rydal Falls, ne v Bronxu.* Přesto v přízemí

rozsvítla všechna světla, aby se cítila líp. V kapse jí zavibroval telefon. Z neznámého čísla jí přišla esemeska.

Jsi doma?

Ne, kdo je to?

Sledovala displej a čekala na odpověď. Žádná však nedorazila, a tak mobil strčila zpátky do kapsy. *Někdo si zřejmě spletl číslo.* Skopla boty, ještě jednou překontrolovala, jestli jsou vchodové dveře zamčené, a zamířila nahoru. Bez rodičů, kteří si zrovna užívali v Madridu, vládlo v domě nepříjemné ticho. Skutečnost, že její padesátiletí rodiče vedli zábavnější život než ona sama, o něčem jasně vypovídala. Musí s tím něco udělat. Pro začátek vypadnout z Rydal Falls. I když to tady milovala, byla tu prostě nuda. Pokud chce zažít nějaké vzrušení, musí se přestěhovat do města a najít si pořádnou práci. Proto taky začala znovu studovat, ačkoli školní léta přímo nenáviděla.

Vypilvla pastu do umyvadla a vypláchla si ústa. Dlouhé vlasy si stáhla do drdolu, oblékla si pyžamo a vešla do svého pokoje. Při pohledu na pečlivě ustlanou postel se jí zjezily jemné chloupky na zátylku. Ona sama ji neustlala. Nikdy to nedělala. To byla jedna z výhod bydlení s rodiči: postel jí stlala máma a ta taky odnášela dolů všechno špinavé nádobí. Gabby se otočila, jestli zmizela její miska od snídaně. Nezmizela. Pořád tam ležela, s několika zaschlými kousky kukuřičných lupínků přilepenými na okraji. Že by si dnes ráno ustlala? Po lahvi levného růžového vína a pár panáčích vodky měla mysl poněkud zastřenou. Vrátili se snad rodiče dřív? Měli přijet až za pár dní. Vykoukla z okna na příjezdovou cestu. Auto venku nestálo. Ustlala si sama a pak na to zapomněla? Hlavu jí zaplavila zdrcující únava. Začíná bláznit. Další důvod, aby odsud vypadla do velkého světa.

Odtáhla přikrývku a zaječela. Na prostěradle ležel složený kus papíru. Třesoucícma se rukama ho dvěma prsty zvedla a rozevřela.

Nahá vypadáš mnohem líp.

Palubky u dveří zavrzaly a ona v tu chvíli s jistotou věděla, že v jejím pokoji někdo stojí. Přímou za ní. Na zátylku ucítila jemný závan dechu a celá ztuhla. Bála se otočit. Neměla kam uniknout; mohla sice vyskočit z okna, ale při pádu by si nejspíš zlomila vaz. Byla to hrozná výška. Telefon nechala v koupelně. Když se svlékala, odložila ho na roh vany. Nohy měla jako přikované k podlaze a toužebně si přála, aby to všechno byla jen nějaká příšerná noční můra. Ať už za ní stál kdokoli, nikam nespěchal. Slyšela jeho mělký dech. Zjevně vyčkával, až něco udělá ona.

„Kdo jste?“

Neodpověděl. V místnosti se ozývalo jen tikání hodin na zdi a těžké oddechování za jejími zády. Gabby se zdráhavě otočila a okamžitě toho litovala. Stál tam muž celý v černém a na obličej měl lyžařskou kuklu. Viděla mu jen oči, nic víc. Se založenýma rukama se ležérně opíral o zárubeň dveří. Gabby se třáslly nohy a přerývaně dýchala.

„Naši jsou na cestě domů. Radši byste měl odejít.“

Hlas se jí zlomil. Snažila se znít co nejkldněji, ale téměř pronikavý výkřik na konci ji prozradil.

Kývl směrem k posteli. Gabby zavrtěla hlavou a on svěřil paže. V jedné dlani svíral rukojeť velkého kuchyňského nože, toho z dřevěného stojanu na žulové lince, který téměř nikdy nepoužívala, protože byl tak ostrý, že si o něj pokaždé pořezala prsty. Její mysl křičela, ať se tomu muži vzepře a bojuje, jenže tělo ho bezděčně poslouchalo. Byla sama sebou znechucená. Otupěle se posadila na postel. Jaké s ní má úmysly? Došlo jí, že nemá na vybranou, a otevřela ústa, aby zaječela. V tu chvíli

k ní ale přiskočil, jednou paží ji strhl k sobě a dlaň v rukavici jí přimáčkl na ústa. Napřáhl se a tvrdě ji udeřil pěstí do spánku, čímž ji ochromil. Pak z kapsy vytáhl kus látky a nacpal jí ho do pusy. Měla pocit, že se udusí. Znovu ji praštil a ona se svalila na postel. Světlo v ložnici se pozvolna vytrácelo. Navzdory závratí natáhla ruku a strhla mu z hlavy lyžařskou kuklu. Její zděšení v tom okamžiku dosáhlo absolutního vrcholu. Toho muže znala. Roztáhl jí paže ke sloupkům postele a hned nato se jí do kůže se štiplavou bolestí zařízl provaz.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv konstábl Morgan Brookesová se dala na běhání. Přinejmenším tomu tak říkala, když se jí někdo zeptal. Ve skutečnosti v rámci programu „Z gauče na pět kilometrů“ kombinovala chůzi s o něco svižnější chůzí, protože běžet by nedokázala, ani kdyby jí šlo o život. Znovu se probudila ve 4:25, stejně jako každé ráno bez výjimky, a rozhodla se ten volný čas smysluplně využít a zkusit se dostat do formy. Blížil se konec září a pomalu se ochlazovalo. Morgan měla Rydal Falls v těchhle brzkých hodinách ráda. Ulice byly liduprázdné a nikde se nepotulovaly houfy turistů. Byla už skoro u stromové aleje na Singleton Park Road, kde se nacházel její přízemní byt, když k ní dolehl ohlušující řev sirén. Zastavila se a vytáhla si z ucha sluchátko, aby posoudila, jak jsou daleko. K prvním sirénám se přidaly další a Morgan se sevřelo srdce. Snad šlo jen o nějakou banalitu – třeba o opileckou rvačku nebo vloupačku do kůlny. Vražď si už užila víc než dost. Pokračovala domů a mrkla přitom na hodinky. Pořád měla čas dát si sprchu, zhltnout snídani a dorazit na stanici dřív, než ostatní vůbec pomyslí na vstávání.

Právě si v předklonu fénovala vlasy, když zaslechla vyzvání telefonu. Vzala ho do ruky a uviděla dva zmeškané hovory. Hluboký, chraplavý hlas seržanta Bena Matthewse na druhém konci zněl dost rozladěně – jako by ho zrovna vytrhli z tvrdého spánku.

„Dobré ráno,“ řekla Morgan.

„Myslel jsem, že už budeš vzhůru. Tys spala?“ zeptal se poněkud překvapeně, protože dobře věděl o její nespavosti.

„Ne, sušila jsem si vlasy. Proč?“

„Máme práci. Na Park Avenue došlo k náhlému úmrtí. Chceš, abych tě vyzvedl, nebo se sejdem na místě?“

„Sejdeme se na místě.“

Zavěsil a Morgan si uvědomila, že ty sirény musely mířit na Park Avenue. Ačkoli byla na kriminálce relativně krátce, tušila, že nepůjde o běžné náhlé úmrtí, že to bude něco vážnějšího. Ben už dřív vyjížděl k případům předávkování drogami a k sebevraždám, ale nikdy jí nevolal, aby se k němu připojila. Nemohla se ubránit pocitu, že je toho na ni příliš. *To zvládneš. Určitě to zvládneš*, zašeptala svému odrazu v zrcadle, zatímco si ryšavé vlasy dlouhé po ramena spínala do culíku a uhlazovala neposlušné prameny. Jistou rukou si na víčka namalovala dvě tenké černé linky; ze zrcadla na ni upřeně hleděly její zelené oči. Vypadala trochu konzervativněji než v civilním životě, pihy měla schované pod oblíbeným make-upem Lock-It a tetování zakrytá – a hned se cítila o něco líp. Poté co si ještě rychle oblékla černé kalhoty a košili, byla připravená čelit všemu, co jí dnešní den přinese.

Jakmile Morgan zahrnula na Park Avenue, zastavil ji strážník, který zrovna ulici zahrazoval modro-bílou páskou. Benův vůz stál na opačném konci, za kordonem. Morgan zaparkovala a vystoupila z auta. S pozdravem strážníkovi ukázala průkaz a podlekla pásku. Policista se na ni usmál a ona prostředkem silnice zamířila k místu, kde Ben mluvil s jedním z psovodů. Zamával na ni a společně sledovali, jak psovod otevírá klec v zadní části policejního vozu a vypouští z ní nádherného hnědočerveného labradora. Pes seskočil dolů, vrtěl ocasem a čelkal na povely.

Ben se obrátil k Morgan.

„Oběť je třiadvacetiletá Gabrielle Stevensová. Její rodiče se asi před hodinou vrátili z dovolené. Domovní dveře byly zamčené a všechna světla zhasnutá. Když vešli dovnitř, všude byl příšerný nepořádek a jejich dcera ležela nahoře mrtvá. Takže zavolali policii a teď jsme tady. Hned jak pes prohledá okolí, půjdeme dovnitř a omrkneme místo činu.“

„Myslela jsem, že jde o náhlé úmrtí.“

„Vypadá to na vraždu. Podle policisty, který na místo dorazil jako první, bylo obtížné z rodičů oběti dostat nějakou souvislou výpověď. Šel do patra a objevil ji přivázanou k posteli se stopami po provaze kolem krku. Rodiče jsou po tom hrůzném nálezu pochopitelně velice rozrušení.“

Morgan přerývaně vydechla. Okamžitě si totiž vybavila vlastní děsivý zážitek: teprve před pár týdny se k ní do bytu vetřel vrah a napadl ji. Benovi zjihly oči a natáhl ruku, aby Morgan pohladil po paži.

„Jsi v pohodě? Zvládneš to? Nedocvaklo mi to.“

„Jo, jsem v pořádku, promiň. Chudák holka.“

„Ten zvrhlej parchant, ať už to byl kdokoli, s ní v pokoji strávil nějakou dobu. Prohrabal jí zásuvky a osobní věci.“

„To je hrůza. Hledal něco konkrétního?“

„Rodiče se soustředili jenom na svou dceru, takže zatím nevíme. Snad nám řeknou víc, až dokončíme ohledání místa činu a oni se budou moct vrátit domů a projít její věci.“

Morgan s Benem mlčky přihlíželi, jak se pes a jeho psovod vracejí ze zahrady. Pes napínal dlouhé vodítko a běžel k parku na protější straně ulice. Čekali na svolení ke vstupu a přitom se soukali do ochranných oděvů, které Ben vždy vozil v kufuru auta. Než si stihli natáhnout kombinézy a návleky na boty, psovod se znovu objevil a zdviženým palcem jim naznačil, že můžou začít. Dům stál na rohu slepé ulice; měl předzahrádku, na kterou bylo vidět z protilehlého parku.

Morgan bylo jasné, že se Ben soustředí, a tak už nic neříkala. Následovala ho zahradní brankou a poté po cestičce

vedoucí k otevřeným domovním dveřím. Ve vzduchu se vznášela omamná vůně pozdně kvetoucích růží. Morgan se na okamžik zastavila a obdivovala záplavu pestrobarevných květín v předzahrádce. Nebyla moc velká, ale každíčký kousek vyplňovaly nádoby bohatě osázené květinami. Vypadalo to nádherně. Vchodové dveře lemovala treláž s popínavou růží. Morgan se jemně dotkla světle růžového poupěte a zašeptala: „Je to tu krásné. Domek jako vystřižený z pohádky.“

Ben přikývl. „Vevnitř to ale už tak pohádkové nebude.“

Vešla za ním do domu. Bylo tam chladněji než venku. Vzduch byl prosycený neviditelnými částicemi rozkladu a Morgan se zděšeně rozhlížela po všudypřítomném nepořádku. Dům vypadal útulně: zdobily ho květinové tapety a bytový textil značky Cath Kidston. Převrácený konferenční stolek a rozházené zásuvky tak působily ještě nepatřičněji.

„Co tady mohl hledat, Bene? Co někoho přiměje vloupat se do domu, svázat jeho obyvatelku, k smrti ji vyděsit a pak ji zabít? Nezdá se, že by se tu ztratilo něco cenného.“

Ukázala na iPad, který se povaloval na podlaze vedle šedesátipalcové televize napojené na zvukovou aparaturu pro domácí kino. Na pohovce ležel MacBook, na krbové římse klíče od auta a pod ozdobnou soškou vedle klíčů byl zastrčený štůsek dvacetilibrových bankovek. Morgan následovala Bena do patra. I tam je přivítal příšerný nepořádek. Dveře pokojů byly dokořán a v hlavní ložnici to vypadalo, jako by tam došlo k explozi: všude po podlaze se válely lůžkoviny. Vládl tam naprostý chaos. Nezdálo se však, že by k tomu byl nějaký důvod. Kdyby měla Morgan tu místnost popsat, řekla by, že nějaký puberták nejspíš dostal zaracha a v záchvatu vzteku tam všechno rozmátl.

Ben pokračoval k dalším dveřím, na nichž visela dřevěná cedulka s nápisem „Gabbyino střešní apartmá“. Morgan šla za ním a společně zírali na tu hrůzu uvnitř. Stáhl se jí žaludek a tiše doufala, že nevyzvrací misku ovesné kaše, kterou měla

k snídani. Z místa, kde Morgan stála, ta mladá žena vypadala, jako by jen spala – hlavu měla odvrácenou obličejem k oknu. Tušila, že zemře, když zjistila, že má v domě cizího člověka? Co se jí asi honilo hlavou v okamžiku, kdy jí došlo, co se stane? Mrazivý chlad, který Morgan zachvátil, hned jak vstoupila do domu, zesílil natolik, že měla pocit, jako by přimrzla k podlaze. V místnosti bylo slyšet jen Benovo lehce sípavé dýchání přes obličejovou roušku. Mrtvá žena měla svázané ruce i nohy, štíhlé tělo bylo částečně obnažené. Původně opálená kůže byla zelenavě bledá; přes břicho a hrudník se jí táhla nateklá změť modrých a fialových pruhů. Pořád na sobě měla pyžamové kraťasy, které vypadaly neporušeně. Morgan nikdy nic podobného neviděla a pomalu začínala mít problémy s dechem. Nosní dírký jí zaplnil hnilobný pach rozkládajícího se těla a ona měla co dělat, aby zachovala klid. Viděla už dost; nechtěla té ženě pohlédnout do obličeje, ale Ben ji jemně popostrčil do pokoje, takže jí nezbylo nic jiného než vejít. Odhodlaný hlas v hlavě ji nabádal, ať se sebere. Musí se na tu ženu podívat. Je to její povinnost. Musí vidět, jakým strašlivým způsobem zemřela, a vrýt si její tvář do paměti, aby si ji mohla vybavit, kdykoli bude potřebovat připomenout si, proč tuhle práci dělá. Až bude vyčerpaná a bude pracovat dlouho do noci, musí mít tenhle obraz před očima v plných barvách, aby neztratila motivaci. Musí se vzbudit. Tomu, kdo to spáchal, na životě oběti ani v nejmenším nezáleželo. Morgan pro ni chtěla zajistit spravedlnost. Tenhle případ teď pro ni bude prioritou. Najde toho hajzla, co to udělal, a dostane ho před soud.

Pomalou obešla postel a zadívala se ženě do obličeje. Vyprchala z něj veškerá barva a kůže vypadala voskově. Morgan si při tom pohledu vzpomněla na exponáty v muzeu Madame Tussauds, které ji kdysi na školním výletě tak fascinovaly. Byla tehdy přesvědčená, že jde o skutečné lidi polité voskem. Ženy skelné oči měly na duhovkách mléčný povlak a rámovaly je

husté, zjevně prodloužené černé řasy. Morgan cítila, jak se jí podlamují kolena. Kdyby měla hádat ženin věk, řekla by, že jí bylo něco málo přes dvacet. Na zemi ležel v hromadě střepů velký fotorámeček. Morgan se bezděčně sehnula a zvedla ho. Když ho otočila, spatřila půvabnou blondýnku objímající mnohem starší ženu. V tu chvíli se její už tak dost nalomené srdce rozpadlo na kusy. Ta žena musela být Gabriellina matka, protože měla stejně krásné oči s hustými řasami, lemované několika hlubokými vráskami od smíchu.

Benův hlas ji probral z transu.

„Nech to být, Morgan, mohly by tam být otisky.“

Vrátila rámeček na původní místo a postavila se. „Promiň.“

„Nic se neděje. Vím, že to pro tebe není snadný. Ale na nic dalšího už nesahej, dokud nepřijdou technici, jasný?“

Morgan si všimla složeného kousku papíru, který vykukoval zpod postele, a ukázala na něj. „Můžu ho sebrat?“

„Rychle a ničeho jiného se nedotýkej.“

Sklonila se, aby papírek vytáhla. Prsty v rukavicích ho rozevřela, přečetla si ho a ukázala Benovi.

Nahá vypadáš mnohem líp.

„Sledoval ji a čekal na tenhle okamžik.“

Ben se na Morgan podíval. „Proč potom všechen ten nepořádek? Nestačilo mu, že ji zabil?“

Morgan si uvědomila, že právě teď může zúročit dlouholeté zaujetí sériovými vrahy a deviantními zločinci. Ačkoli o tom obvykle moc nemluvila, zřejmě bylo načase to zmínit. V přítomnosti kolegů se už cítila uvolněněji a jistěji. Amy, která jí dělala školitelku, jí minulý týden oznámila, že už nemusí kontrolovat každý její krok, a vyzvala ji, ať se na ni obrací, jen pokud si opravdu nebude vědět rady. Morgan by ráda Benovi dokázala, že už ji nikdo nemusí vodit za ručičku a že si se závažnými případy v pohodě poradí sama.

„Mohlo jít o sexuální motivovaný útok, ale pachatel je chytrý. Vsadím se, že na místě nechtěl zanechat žádné stopy, které by se proti němu daly použít. Nejspíš ho dostatečně uspokojil ten psychický teror, kterému ji vystavil, a nepotřeboval ji skutečně znásilnit. Ten vzkaz je ukázkou moci. Chtěl ji prostě vyděsit.“

Ben vypadal zmateně. „Kdo by něco takového dělal?“

Pokřčila rameny. „Tak dobrá nejsem, aspoň zatím ne. Řekla bych, že právě proto jsme tady – abychom to zjistili.“

Ben přikývl. „Pojď, musíme si promluvit s rodiči a nechat to tady technikům. Pošlu pár policejních asistentů, aby prošli ulici a promluvili si se sousedy. Jestli si třeba nevšimli, že se tu někdo potloukal a sledoval tenhle dům.“ Otočil se a chystal se vydat zpátky ke schodům.

Morgan pokývala hlavou. Snad se policejním asistentům podaří zjistit něco užitečného. Vykoukla z okna a uviděla stromy a keře lemující park na protější straně ulice.

„Jak vrah věděl, že je sama doma? Bydlí tu přece s rodiči. Třeba zjistil, že odjeli na dovolenou.“ Ukázala směrem k parku. „Vsadím se, že je tam spousta míst, kde se dá schovat a nenápadně dům pozorovat. Je to perfektní úkryt.“

Ben přikývl. „Jo, to je možné. Nebo ji mohl znát. Vraždy spáchané neznámou osobou jsou dost výjimečné, obzvláště tady. Vrahem je většinou někdo, koho oběť zná. Momentálně nevíme o žádných známkách násilného vniknutí, takže ho možná pustila dovnitř sama. Mohl to být přítel nebo kamarád.“

Neodporovala mu, protože měl pravdu. K vraždám spáchaným neznámým člověkem docházelo zřídka. Instinkt jí však napovídal, že je na správné stopě. Ben se ještě jednou rozhlédl po místnosti, všechno si v duchu srovnal a ukázal Morgan zdvižený palec. Pak se obrátil a zamířil z pokoje. Morgan ho následovala. Byla ráda, že tu hroznou zkázu konečně opouští. Když dorazila ke dveřím, naposledy pohlédla na místo činu a na Gabbyino tělo. *Proč si vybral zrovna tebe, Gabrielle? Proč*

ti to udělal? Co ho k tomu přimělo? Odpovědět na tyhle otázky zatím nedokázala, ale byla si jistá, že na to přijde. Bude neúnavně pracovat na tom, aby odhalila, co se tu stalo a kdo navždy zničil život téhle mladé ženy.

Vyšli ven, na slunce a čerstvý vzduch. Pach rozkladu se jich však držel dál. Morgan i přes roušku stále cítila hnilobné plyny, které jí ulpěly na bílém ochranném obleku. Nemohla se dočkat, až ho ze sebe serve a dá si horkou sprchu, ale počítala do deseti, aby se uklidnila. Ben byl rychlejší: strhl si roušku a lapal po čerstvém vzduchu. Morgan si roušku sundala o něco pomaleji, bez dramatických gest, a nasála vůni čerstvě posekané trávy. Rozhlédla se. Kdo tady seká trávu? Pak v parku naproti spatřila jednoho ze zahradníků najatých radnicí na pojízdné sekačce a rozběhla se, jak jen jí to těžkopádný ochranný oblek dovolil. Vyrasila ze zahrady přes ulici, mávala na zahradníka rukama a křičela: „Zastavte.“

Ben za ní zmateně zíral a potom ji následoval. Ještě než prošel brankou, Morgan už stačila upoutat mužovu pozornost.

„Co se děje?“

Morgan přemítala, jestli ten policejní rozruch naproti parku ignoruje schválně, nebo je prostě jen poněkud natvrdlý.

„Musíte s tím okamžitě přestat. Tamhle je místo závažného trestného činu. Mohl byste poškodit důkazy.“

„Cože? Vždyť sekám trávu v parku. To je snad dost daleko od toho vašeho místa činu.“

Otevřela pusu, aby mu odpověděla, ale vtom zaslechla Benův hlas.

„Detektiv Brookesová má pravdu. Musíme prohledat park a hřiště. Takže všechno nechte tak, jak to je, a počkejte v té své dodávce.“

„No, to šéf moc nadšenej nebude.“

Morgan se ušklíbala. „Šéf nemá na vybranou. Určitě pro vás najde nějakou jinou práci. V kolik hodin jste sem dorazil?“

„Před chvilkou, dodávku mám zaparkovanou u druhého vchodu. Vyložil jsem sekačku a přijel s ní sem. Proč?“

„Fajn, počkejte tedy prosím u své dodávky. Sekačku tady můžete nechat.“

Obrátil oči v sloup, ale slezl a odkráčel pryč.

Ben se na ni usmál. „Dobřej postřeh, ten park musíme kompletně uzavřít. Chci, aby se to tu pořádně prohledalo.“

Morgan mlčela. Věděla, že je to tak, a byla ráda, že si to uvědomila dřív, než čepele sekačky rozsekaly případné důkazy na maličké kousky.

KAPITOLA

TŘI

Morgan kráčela po pěšině, kterou lidé během let vyšlapali kolem parku. Zastavila se přímo naproti domu, kde se našlo tělo, a zvedla oči k oknu v patře. Viděla jasné záblesky z Wendyina fotoaparátu: forenzní technička právě pořizovala snímky šokující scény uvnitř domu. Na okamžik se za oknem mihla i Wendy. Morgan se rozhlédla kolem sebe. Na to, aby tu někdo postával a pozoroval dům, šlo o dost otevřený prostor. Musí tu být nějaké zákoutí, kde se vrah mohl nenápadně schovat, a přitom mít dům na očích. Ve vzkazu stálo, že nahá vypadá mnohem líp. Dokud neměli podezřelého, pracovala s předpokladem, že vrah svou oběť sledoval, možná i stalkoval, a tohle místo se k tomu hodilo stejně dobře jako každé jiné.

Morgan se vysokou trávou vydala k hustým keřům rostoucím opodál. Nevelká mezera v keřích byla široká akorát tak, aby se jí protáhla. Máchala rukama před obličejem, aby odmetla pavučiny, a když se prodrala dovnitř, nemohla uvěřit vlastním očím. Zjevně to tu mládeži sloužilo jako zašívárna; ve vzduchu se dosud vznášel pach marihuany. Někdo sem dotáhl staré kožené křeslo s vysokým opěradlem. Kůže byla na několika místech už skoro prodřená a ze sedáku čouhaly pružiny. Když se posadila na područku křesla, viděla na dům naproti jen tak tak. Jenže Morgan zrovna moc vysoká nebyla. Pokud se hodně natáhla, měřila metr pětadesát. I proto při těch vzácných příležitostech, kdy si večer vyrazila ven, tak ráda

nosila martensky na platformě. Dodávaly jí pár centimetrů navíc. Pokud by si ale na křeslo sedl nebo stoupl někdo vyšší, měl by Gabriellin pokoj jako na dlani. Obzvlášť kdyby použil dalekohled nebo si obraz přiblížil na telefonu. Rozhlédla se; na zemi se válely prázdné plechovky a sáčky od chipsů. Budou to muset všechno posbírat. Kdoví, jestli to tady náhodou ne-nechal vrah. Ačkoli pochybovala, že by byl tak hloupý, budou tuto možnost muset vyloučit.

„Morgan!“ zavolal Ben.

Protáhla se mezerou zpátky. Stál tam, kde před chvílí ona sama, a drbal se na hlavě. Zamávala a šla k němu.

„Jak to děláš?“

„Co?“

„To, že najednou zmizíš. Máš ve zvyku prostě se vypařit.“

Usmála se. „Objevila jsem něco zajímavého. Měl by ses na to jít podívat.“

Dovedla ho ke keřům a ukázala na úzkou mezeru.

„Je tam taková zašívárna. Trochu vyšší člověk odtamtud vidí do okna Gabriellina pokoje. Budeme tam muset poslat techniky, aby to prověřili. Je tam spousta prázdných plechovek a pytlíků od chipsů.“

Zaúpěl. „Tímhle se neprocpu.“

„Ale jo, procpeš. Zatáhni břicho.“

Přistoupil o krok blíž a Morgan ho popostrčila dopředu. Ztratil rovnováhu a málem skrz keře proletěl, čímž vytvořil mnohem širší průchod.

„Promiň.“

Něco si brblal pod vousy, ale nedokázala rozeznat co. Za chvíličku se vysoukal zpátky.

„Parádní objev, rozhodně by to měli pořádně projít technici. Wendy ale asi nebude zrovna nadšená, až uvidí tu hromadu odpadků rozházených po zemi. Zabere jí hodiny, než zpracuje místo činu, a teď ještě tohle.“ Odmlčel se. „Bude lepší, když na to zavolám někoho jiného.“

Vytáhl z kapsy telefon a zamířil zpátky k domu. Morgan si všimla, že z auta právě vystupuje policejní asistent, a mávla na něj.

„Můžete se tady prosím postavit a dohlédnout na to, aby nikdo nechodil dovnitř, dokud nedorazí další technik, který to zpracuje?“

Přikývl.

„Díky, to budete moc hodný.“

Vydala se za Benem s vědomím, že potenciálně důležité místo nechala v dobrých rukou. Zamrazilo ji v zádech a zaplavila ji dosud nepoznaná vlna strachu. Musí toho vraha najít, a to rychle. Něco jí totiž napovídalo, že tímhle to nekončí. Pokud nabude přesvědčení, že mu tahle vražda projde, co mu zabrání zaútočit znovu? Jestli se tu pohybuje nějaký šílený zabiják, stalkuje lidi a vloupává se jim do domů, obyvatelé Rydal Falls nejsou v bezpečí.

Do ulice zabočil bílý Mercedes GLS. Tónovaná skla a osobní poznávací značka „Dec 40“ udělaly na Morgan velký dojem. V duchu si slíbila, že jednoho dne si takové auto taky pořídí. Sledovala ho a přemítala, kdo z něj vystoupí. Jestli to bude vrchní inspektor, tak u kriminálky rozhodně vydrží, dokud se nevypracuje výš.

Vystoupil vysoký světlolasý muž a zamával na ni. Když jí došlo, že je to patolog Declan, usmála se a taky mu zamávala. Ačkoli trávil většinu času s mrtvolami, byl opravdu milý a překvapivě normální. Nemluvě o tom, že měl moc pěkné auto.

Zatímco si Declan oblékal pracovní oděv, Morgan zamířila k policejnímu zátarasu, aby ho zapsala. V jedné ruce chráněné dvěma vrstvami rukavic držel těžký kovový kufr. Morgan nadzvedla pásku, aby ji mohl podlézt.

„Dobré ráno, doktore.“ Uvědomila si, že nezná jeho příjmení. Ben o něm mluvil jako o doktoru Smrtákovi. Tak mu ale říkat nemohla. Netušila, jestli o tom vůbec ví, a nechtěla ho naštvat.

„Dobré ráno, Morgan. Dnes je opravdu krásně. Tedy bylo, dokud mě dispečink nevyslal sem. Měl jsem si brát pár dní volna. Zасvětíte mě do případu?“

Vydali se k domu. Morgan k Declanovi cítila stále větší sympatie. Nechoval se k ní, jako by byla úplný zelenáč. Jednal s ní jako s ostríleným detektivem.

„Asi to radši nechám na šéfovi. Nechci nikomu lézt do zelí. Ne hned po ránu.“

Declan se usmál. „Moudrá odpověď, ale myslím, že mi určitě zvládnete popsat místo činu sama. Nenechte si od nikoho nic namluvit. Tihle poldové jsou občas tak trochu stará škola, chtějí se držet všech předpisů a tak podobně. Ne že by na tom bylo něco špatného. Chápu to, opravdu. Ale rád naslouchám lidem, kteří vědí, o čem mluví. Podle ochranného oděvu soudím, že jste už na místě činu byla, takže jste naprosto kompetentní něco mi o něm povědět.“ Otočil se, pohlédl na vrchního inspektora, který se právě zapisoval u vstupu na místo činu, a ztišil hlas. „Vezměte si třeba Toma. Je to skvělý chlap. Rozumí své práci, ale dívejte: přijde a bude se mi snažit vykládat, co se tady děje. Jenže mě v tuhle chvíli nebude vůbec zajímat, co mi chce říct. A víte proč?“

Zašeptala: „Protože právě dorazil a ještě neviděl tělo.“

Declan ji poplácal po zádech. „Přesně tak. Váš postřeh je k nezaplacení. Takže, Morgan, můžete mě do toho prosím zasvětit?“

Ohlédla se na Toma, který k nim už mířil. Declan pokračoval v chůzi k zahradní brance.

„Nebojte se, sem nepůjde. Nemá na sobě ochranný oděv. Každým okamžikem ho zastaví Ben. A je to tady – těmi pohyby mi připomíná tanečníka.“

Společně sledovali, jak si Ben uvědomil, kam má Tom namířeno, a dlouhými kroky se k němu vydal, aby ho zastavil.

„Jak jste to věděl?“

„Dělám tuhle práci už dost dlouho. Vedte mě a řekněte mi, co se tu stalo.“

Pustila se do podrobného líčení toho, co se od jejího příjezdu odehrálo. Vystoupali po schodech do pokoje, kde leželo Gabriellino tělo a kde Wendy právě dokončila fotografování místa činu.

Wendy jim ukázala zdvižený palec. „Perfektní načasování, můžete jít dál.“

Morgan nešla; zůstala stát na prahu pokoje a sledovala, jak Declan vstoupil dovnitř, zastavil se u nohou postele a prohlížel si místo činu. Kufr položil na zem a obešel postel, aby mohl Gabrielle pohlédnout do tváře. Hlasitě si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Mrzí mě, že se setkáváme za tak hrozných okolností. Budu muset odebrat nějaké vzorky, Gabrielle. Není to nic příjemného, ale jistě mi to odpustíte, protože musíme najít toho, kdo vám to udělal.“

Declan mluvil k ženě na posteli tiše a sotva znatelný měkký irský přízvuk dodával jeho hlasu téměř poetický nádech. Morgan se do očí draly slzy. Declan otevřel kufr a začal vytahovat vše potřebné. Morgan přihlížela, jak měří tělesnou teplotu oběti i okolní teplotu v místnosti. Pracoval svižně a metodicky. Nejprve provedl stěry z kůže pro zajištění stopových důkazů, poté vyčesal vzorky z vlasů, obočí a ochlupení v intimních partiích. Ze schodiště se ozvaly kroky a Morgan se ohlédla. Byl to Ben. Postavil se za ni a pozoroval Declana při práci. Declan držel v ruce pinzetu, vytrhával chloupky z různých míst Gabriellina těla a vkládal je do sáčků na důkazy. Na každý sáček něco napsal a teprve pak přešel k dalšímu. Odebral stěry z úst, zubů, genitálií a z hluboké rány na krku způsobené provazem. Nakonec zajistil vzorky zpod nehtů, krátkých a bíle nalakovaných. Když měl všechno bezpečně uložené v kufříku a připravené k odeslání na analýzu, pustil se do zběžné prohlídky těla. Opatrně ho pootočil, aby se podíval zespodu, a Morgan zalapala po dechu. Celá záda byla pokrytá ošklivými červeno-modrými podlitinami.

Ben se ho zeptal: „Co nám k tomu můžeš říct, doktore? Jak dlouho je po smrti?“

„No, zemřela v posteli. Víím, že je to asi zjevné, ale hypostáza na zádech to jednoznačně potvrzuje.“ Otočil se k Morgan a ta pokrčila rameny.

„Co to je?“ Nevěděla, co to znamená, a nebála se ho zeptat; radši ať jí to vysvětlí, než aby neměla tušení, o čem mluví.

„Hypostáza, nebo častěji posmrtné skvrny, způsobila, že záda vypadají jako silně pohmožděná. Ale nejsou. Jde o místa, kde se krev nahromadila poté, co jí přestalo bít srdce. Vidíte ty bílé fleky na ramenou a hýždích? Vznikly proto, že byla přimáčknutá k matraci. Cévy se v těch místech zploštily a nemohly se naplnit krví. Kdyby zemřela někde jinde a poté tělo přesunuli, vypadaly by ty skvrny jinak. Pokud jde o dobu smrti, posmrtná ztuhlost už pominula. Rozklad začíná tři až čtyři dny po smrti. To zelené zbarvení na jejím břiše... tam se obvykle objevuje nejdřív... hned vedle slepého střeva.“

Morgan to všechno zajímalo. „Proč?“

„Naše střeva jsou plná bakterií, které se obvykle drží hezky uvnitř, tedy dokud dýcháme. Po smrti se ale tyhle malé potvůrky dají na útěk a využijí cévy jako takové vnitřní metro, aby mohly řídit po celém těle. V téhle fázi se tělo pomalu mění na kapalinu a plyn, což má mimochodem na svědomí tenhle úžasný odér.“

Otevřenými dveřmi vletěla do pokoje masařka a pokusila se usadit na Gabriellině obličeji. Declan ji odehnal. „Tahle místnost musela být docela vzduchotěsná. Překvapuje mě, že tu ještě není plno hmyzu, uvážíme-li, že ta žena je po smrti minimálně tři až čtyři dny. Tahle malá mrška ji musela ucítit. Musíme zavřít dveře, dokud ji neodvezou, jinak se to tady tou havětí bude za chvíli jen hemžit.“

Při té představě se Morgan otrásla.

Ben křikl ze schodů na strážníka stojícího venku: „Zavři domovní dveře!“ Krátce nato se zezdola ozvalo hlasité bouchnutí.

Declan pokračoval: „Příčinou smrti bylo zřejmě uškrcení. Kolem krku je jasně ohraničená, hluboká a ostrá rýha způsobená provazem. Máte ho?“

„Ne, nebyl tady.“

„No, podle těch stop bych řekl, že hledáte kus lana podobného těm, kterými má svázané ruce a nohy.“ Jemně jí nadzvedl oční víčko. „Jo, tohle to potvrzuje. Vidíte ty drobné krvavé tečky na vnitřní straně očních víček? To je petechiální krvácení způsobené škrcením.“

Ben přistoupil blíž, aby se podíval. Morgan zůstala stát.

„Netuším, proč pachatel odnesl škrticí provaz a ty, kterými ji připoutal k posteli, tady nechal, ale vy jistě nějakou teorii máte. Pokud souhlasíte, můžeme tělo převézt do márnice. Bude to však vyžadovat trochu víc opatrnosti. Nejspíš zatím nehrozí, že by kůže praskla, ale až se ji pokusíme přenést, přece jen by se to stát mohlo. Bude proto lepší přijmout preventivní opatření a počínat si co nejšetrněji. Uvítal bych, kdyby do márnice dorazila pokud možno neporušená.“

Morgan se zašklebila. Jak tohle dokáže dělat den co den a ještě si u toho počínat tak laskavě? Musí to být hotový světec.

KAPITOLA ČTYŘI

Morgan a Ben dohlíželi na pohřebáky, kteří měli Gabriellino tělo převést do márnice. Zabalili ji do bavlněného prostěradla a poté uložili do černého vaku na mrtvoly. Ten následně opatřili žlutou visačkou. Morgan se opravdu ulevilo, že tělo vlivem plynů neprasklo a kůže zůstala neporušená. Netušila, jestli by v opačném případě náhodou neomdlela. Dva muži z pohřební služby zacházeli s Gabrielle tak jemně, že bylo skoro dojemné je při práci sledovat. Oba byli ve středním věku, možná měli podobně staré dcery. Taková náročná práce. Museli být svědky nejedné tragické události. Jeden by si myslel, že když pracují s mrtvými každý den, budou vůči tomu otrlí. A přesto teď tichým hlasem mluvili s Gabrielle a říkali jí, co se děje a kam ji odvázejí, a potlačovali přitom slzy. Morgan uvažovala, kde asi jsou dívčini rodiče; budou si s nimi muset co nejdřív promluvit. Nedovedla si představit, co musí cítit člověk, který se vrátí z příjemné, odpočinkové dovolené v zahraničí a zjistí, že jeho dceru někdo v jejím vlastním pokoji zavraždil. Nedokázala na to ani pomyslet. Kdo něco takového mohl udělat? Bylo to kruté, chladnokrevné a podle všeho i důkladně promyšlené. Vrah si dal načas a všechno si naplánoval, aby ho nikdo nevyrušil. Teď bylo na nich, aby prověřili každou stopu a indicii, která jim pomůže odhalit, proč si jako oběť vybral právě Gabrielle.

Vyšli ven a spolu se strážníky a policejními asistenty, kteří ještě zůstávali na místě činu, sklonili hlavu, když kolem nich

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vrahovo děvče .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.